

Arrest

nr. 38 201 van 4 februari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 december 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 november 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 35 222 van 1 december 2009 waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing heeft verworpen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat X, die loco advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die loco advocaat X verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren te J. op (...) 1987 en van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Op 11 maart 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit het Eurodacverslag van 11 maart 2009 blijkt dat verzoeker op illegale wijze het Dublingebied via Griekenland is binnengekomen en dat er reeds vingerafdrukken werden afgenomen te Mytilini (Griekenland) op 6 december 2008 in Griekenland.

Op 25 maart 2009 werd verzoeker gehoord in het kader van het Dublin interview.

Op 9 april 2009 dient verzoekers raadsman een bijkomend schrijven in.

Op 5 mei 2009 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Griekse autoriteiten met toepassing van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort Dublin II-verordening).

Bij gebrek aan antwoord van de Griekse asielinstanties binnen de reglementair voorziene termijn van 2 maanden na het verzoek tot overname, wordt Griekenland op basis van artikel 18.7 van de voormelde Europese Verordening geacht stilzwijgend in te stemmen met de overname. Dit wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken aan de Griekse autoriteiten meegedeeld op 16 juli 2009.

Op 26 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan (...) die een asielaanvraag ingediend heeft

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 18(7) en 10(1) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 11.03.2009 een asielaanvraag in. Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat de betrokkene op 06.12.2008 te Mytilini werd geregistreerd door de Griekse instanties. Tijdens zijn verhoor in het kader van zijn asielaanvraag op 25.03.2009 bevestigde de betrokkene dat hij vanuit Turkije via Griekenland het grondgebied van de lidstaten betrad. Hij verbleef naar eigen zeggen ongeveer een maand in Griekenland alvorens vandaar door te reizen naar Frankrijk. Op 05.05.2009 werd op basis van artikel 10(1) van Verordening 343/2003 een verzoek tot overname gericht aan de Griekse autoriteiten. We ontvingen tot op heden geen antwoord van de bevoegde Griekse autoriteiten op dit verzoek. Artikel 18(7) van Verordening 343/2003 stipuleert dat het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden gelijk staat met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting inhoudt de persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 middels een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en dienen ze de betrokken persoon over te nemen.

Gevraagd naar de reden waarom de betrokkene een asielaanvraag indiende in België stelt hij dat dit de keuze was van de persoon, die zijn reis zou hebben geregeld. De betrokkene verklaart verder dat hij geen familie in België heeft en dat hij in goede gezondheid verkeert.

In een schrijven van 09.04.2009 vraagt de advocaat van de betrokkene dat inzake zijn asielaanvraag de artikels 3(2) (soevereiniteitsclausule) en 15 (humanitaire clausule) van Verordening 343/2003 zouden worden toegepast. Ze stelt dat de betrokkene geen kans kreeg om een asielaanvraag in te dienen bij de Griekse instanties, dat er bij zijn registratie omtrent een mogelijke asielaanvraag geen enkele uitleg zou zijn gegeven. Verder voegt ze toe dat de situatie van asielzoekers in Griekenland erbarmelijk is en verwijst ze naar de volgens haar lage graad van erkenningen als vluchteling. Ter ondersteuning van haar verzoek verwijst ze in haar schrijven naar twee rapporten van Human Rights Watch van 2008 ("Stuck in a Revolving door Iraqis and other asylum seekers and migrants at the Greece/Turkey entrance to the European Union", november 2008 en "Left to survive, systematic failure to protect unaccompanied migrant children in Greece", december 2008), het rapport van 04.02.2009 van Thomas Hammarberg, commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa ("Report by Thomas Hammarberg, commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Greece on 8-10 December

2008 - 4 februari 2009"), het rapport van 15.02.2009 van de Greek Council for Refugees ("The Dublin Dilemma - Burden Shifting and putting asylum seekers at risk") en een rapport van het UNHCR van 14.05.2009 en een brief van het UNHCR aan minister van migratie en asielbeleid Turtelboom. Ze besluit met te stellen dat ook na de omzetting van de Europese richtlijnen in de Griekse wetgeving het EHRM verschillende schorsingsbeslissingen uitsprak inzake verwijderingen van asielzoekers naar Griekenland.

Wat betreft de vraag van de betrokkene en zijn advocaat om toepassing te maken van artikels 3(2) en 15 van Verordening 343/2003, kan het volgende worden gesteld. België is volgens artikel 3(2) niet verplicht om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die Europa voor ogen heeft. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door Verordening 343/2003 voorzien omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening en omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie-Verdrag hebben onderschreven de rechten van de mens te respecteren en ze tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. De Griekse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van de betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. De verzoeker kan dus geenszins aannemelijk maken dat hij in Griekenland geen asielaanvraag kan of zal kunnen indienen.

Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève ondertekende, waardoor de betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd (RVV, nr. 21.514, 16.01.2009).

Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van Verordening (EG) 343/2003 blijkt uit informatie, meegedeeld door de Griekse autoriteiten, dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld (in de zeldzame gevallen dat deze verblijfs termijn werd overschreden was dit te wijten aan de slechte kwaliteit van de vingerafdrukken waardoor een nieuwe afname van de digitale afdrukken nodig was en deze moesten worden voorgelegd aan de Directie van Criminele Onderzoeken om grondig te worden onderzocht en te worden ingegeven in de Eurodac-gegevensbank in toepassing van Verordening 343/2003).

Elke asielzoeker ontvangt een "roze kaart", die o.a. toegang geeft tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk, samengesteld uit artsen en verplegers, alsook psychologen en assistenten voor het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid en voor de verbetering van de levensomstandigheden. In centra waar geen psychologen en sociale assistenten zijn worden alle problemen behandeld door het personeel van de centra voor geestelijke gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. Ambtenaren en wetenschappelijk personeel van de bevoegde prefecturen, alsook leden van ngo's als "Artsen zonder Grenzen", "Dokters van de Wereld", "Intervention Médicale" enz. zijn dagelijks aanwezig in de centra om alle problemen te behandelen en de levensomstandigheden te verbeteren. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden omwille van het loutere feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend.

Het in de lidstaten verschillende percentage van vreemdelingen, aan wie een beschermingsstatus wordt verleend, toont niet aan dat de Griekse autoriteiten de internationale, Europese en nationale wetgeving niet of incorrect zouden toepassen. Elke asielaanvraag dient immers individueel onderzocht te worden en het erkenningspercentage is uiteraard afhankelijk van het feit of de vreemdelingen die een aanvraag indienen ook aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden voldoen (RVV, nr. 14.711, 31.07.2008). Door zijn geografische ligging wordt Griekenland geconfronteerd met een grote hoeveelheid asielaanvragen. Veel asielzoekers beschouwen Griekenland ook als een "transitland" en verlaten het vaak zonder de beslissing inzake een ingediende asielaanvraag af te wachten.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikelen 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de administratieve beslissingen waarbij het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

Griekenland wijst geen asielzoekers terug naar het land van herkomst zolang de asielprocedure hangende is. Ook staat vast dat ook na de verwerping van het asielverzoek vreemdelingen niet worden teruggezonden naar landen waarvan men meent dat hun leven of vrijheid er in gevaar is. Het EHRM stelt in haar arrest (zaak KRS. versus het Verenigd Koninkrijk dd. 02.12.2008) dat Griekenland momenteel geen asielzoekers overdraagt aan Afghanistan, zodat betrokkene niet het risico loopt om zonder behandeling van de asielaanvraag naar het land van herkomst te worden teruggewezen. Het EHRM stelt verder ook dat asielzoekers in alle gevallen het recht hebben om beroep in te stellen tegen elke beslissing van uitwijzing en het recht op toegang tot de procedure voor het EHRM om voorlopige maatregelen te bekomen in toepassing van artikel 39 van de Verordening. Het Hof oordeelt dan ook dat het terugzenden naar Griekenland in toepassing van de Verordening op zich geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. De Vreemdelingenkamer-nevenvestiging van 's-Gravenhage te Zwolle (Nederland) verwijst naar het arrest van het EHRM van 02.12.2008 en oordeelt bij vonnis van 20.04.2009 dat niet wordt aannemelijk gemaakt dat Griekenland zijn verdragsverplichtingen niet nakomt. Ook de Noorse Kamer voor Beroep voor Immigratie oordeelde dat het over het algemeen passend is om asielzoekers naar Griekenland terug te zenden. Deze analyse gebeurde na nieuwe uitgebreide en diepgaande informatie van onder meer de aanbevelingen van UNHCR van april 2008, het Rapport van de Europese Raad van februari 2009 en het bezoek van de Noorse Kamer voor Beroep voor Immigratie zelf aan Griekenland in februari 2009. Geen enkele lidstaat van de Europese Unie past bij dossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is, systematisch de soevereiniteitsclausule toe.

Afgaande op bovenvermelde argumenten kan de betrokkene geenszins aannemelijk maken dat zijn asielaanvraag in Griekenland niet zal worden behandeld of dat hij in algemeen zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. We merken op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor bij onze diensten geen melding maakte van een slechte behandeling door de Griekse instanties of van een onwil om een eventuele asielaanvraag te registreren.

Gezien al deze elementen is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van de artikels 3(2) of 15 van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003. De betrokkene dient het grondgebied van het Rijk verlaten en zich aan te bieden bij de bevoegde Griekse autoriteiten.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse autoriteiten. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te

Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM), van artikel 3, §2 en artikel 18, §7 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort Dublin II-verordening) en van de motiveringsplicht.

Als toelichting bij het middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“(…)

2.1.1.

De verwerende partij steunt zich op:

- een impliciet akkoord van Griekenland naar aanleiding van de vraag tot overname die aan Griekenland werd gesteld op 16 september 2009 en waarop geen antwoord kwam (artikel 10(1) Dublin II Verordening). De spoed die gevraagd werd overeenkomstig artikel 17(2) Dublin II Verordening en het impliciete akkoord dat voortvloeit uit artikel 16(6) en 18(7) van de Dublin II Verordening.
- de nieuwe wetgeving die de Griekse republiek heeft aangenomen omtrent de Dublin II verordeningen en de Europese Verordening m.b.t. de vluchteling- en beschermingsprocedures (nl. de Conventie van Genève, 28 juli 1951; de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van Europa van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van de onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de in houd van deze bescherming en de Richtlijn 2005/185/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet (gepubliceerd in het Griekse Staatsblad van juli 2008).
- dat Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie.
- dat Griekenland de Conventie van Genève heeft ondertekend.

De argumenten van de Belgische Staat, om zich als niet verantwoordelijk te stellen voor de asielaanvraag van de verzoekende partij, zijn zuiver theoretische argumenten en houden geen rekening met de praktijk, waaruit duidelijk blijkt dat er in Griekenland een probleem is op basis van de vluchtelingen- en beschermingsprocedures, zelfs al is Griekenland een volwaardig lid van de Europese Unie, heeft men de wetgeving aangepast en internationale verdragen ondertekend. De effectieve gewaarborgde bescherming die wordt opgelegd door de Verdragen, Richtlijnen moet ook in de praktijk worden omgezet. Uit rapporten na het omzetten van de internationale wetgeving in de nationale wetgeving, blijkt duidelijk dat de Griekse praktijk anders is.

De effectieve gewaarborgde bescherming die wordt opgelegd door de Verdragen, Richtlijnen moet ook in de praktijk worden omgezet. Uit rapporten na het omzetten van de internationale wetgeving in de nationale wetgeving, blijkt duidelijk dat de Griekse praktijk anders is.

Het UNCHR drukte, bij monde van heer Wilbert van Hövell, Regionaal vertegenwoordiger van UNHCR, haar bezorgdheid omtrent de situatie van de (kandidaat-)vluchtelingen uit in een brief aan Minister Turtelboom, dd. 2 april 2009.

Ook het nieuwe voorstel voor een Presidentieel Decreet omtrent asiel baart het UNHCR zorgen. Dit wordt weergegeven in het rapport van 14 mei 2009 ‘The UN Refugee Agency expresses concern over proposed Presidential Decree on Asylum’ (www.unhcr.org). Dit rapport geeft duidelijk weer dat er ernstige problemen zijn in Griekenland en zelfs met de nieuwe wetgeving die werd ingevoerd, o.a. het ontbreken van een onafhankelijke beroepsinstantie en het feit dat er geen enkele verbetering is van het onderzoek van de aanvragen in eerste aanleg (eerst instantie).

Reeds voordien werd dit alles bevestigd door Thomas Hammarberg, Commissioner van de Raad van Europa, Mensen Rechten, naar aanleiding van zijn bezoek aan Griekenland op 8 en 10 december 2008. Uit de vaststelling van de heer Hammarberg blijkt duidelijk dat er geen enkele garantie is dat de verzoekende partij een asielaanvraag zal kunnen indienen wanneer hij naar Griekenland wordt gerepatriëerd, noch dat deze aanvraag correct zal behandeld worden. Dit wil zeggen dat hij zal kunnen beroep doen op een effectief rechtsmiddel, nl. de garantie van de aanwezigheid van een tolk, mogelijkheid om tijdig beroep te doen op rechtsbijstand, mogelijkheid om beroep aan te tekenen tegen een eventuele negatieve beslissing omtrent de asielaanvraag in eerste aanleg.

De situaties die de heer Hammarberg aanhaalt zijn geen hypothetische situaties, maar harde realiteit.

Ook Human Rights Watch hekelt de situatie in Griekenland in twee rapporten die verschenen eind 2008, nl. *HRW Stuck in a Revolving Door, Iraqis and Other Asylum Seekers and Migrants at the Greece/Turkey Entrance to the European Union*, november 2008 en *HRW, Left to Survive. Systematic Failure to Protect Unaccompanied Migrant Children in Greece*, December 2008.

De situatie is sedert dien nog niet verbeterd, integendeel.

2.1.2.

De verwerende partij en de Griekse overheid verwijzen steeds naar de Griekse wetgeving die gewijzigd is de zomer van 2008 en de ondertekening van Griekenland van internationale verdragen. Men verwijst naar alle 'beloftes' die de Griekse overheid maakt, en hoe het allemaal is volgens het op papier staat, maar de realiteit is echter anders.

"According to our interview partners the Greek asylum law and asylum system is fair on paper, but in practise it, but in practise it does not seem to be implemented as it should be."

(Caritas Oostenrijk, zie verder, pagina 12, <http://www.unhcr.org/refwor1d/docid/4a93fbbf2.html>)

Indien de verzoekende partij überhaupt een asielaanvraag kan indienen, is er geen enkele garantie dat hij de nodige uitleg zal krijgen.

Dit werd reeds uitvoerig uiteengezet in het rapport van de Greek Council for Refugees "The Dublin Dilemma "Burden shifling' and putting asylum seekers at risk", dd. 15 februari 2009.

Opnieuw wordt dit bevestigd in een schrijven van de heer Alekos Anastasiou, van de Greek Council for Refugees aan de raadvrouw van de verzoekende partij dd. 9 juni 2009.¹ (stuk 2).

In juli 2009 werd de Griekse (asiel)wetgeving opnieuw aangepast. Deze keer is er geen beroepsmogelijkheid ten gronde, enkel een formalistisch, administratief beroep waarbij de vluchtmotieven van de kandidaat-asielzoekers niet wordt in overweging genomen.

Dit wordt ook bevestigd door meer recente rapporten, nl. van Caritas Oostenrijk en het Rode Kruis, dd. «The situation of persons returned by Austria to Greece under the Dublin Regularion. -Report on a joint Fact—Finding Mission 10 Greece, May 23rd 28th 2009 », gepubliceerd op 17 augustus 2009.

« Therefore the access to the greek asylum procedure seems to be rather easy compared to other other migrants. Nevertheless there seem to be other serious problems for these people, mainly caused by lacking procedural guarantees, information, translation and resources for legal counselling. Theis apparently very frequently leads to a premature abortion of the asylum procedur, a failure to lodge on appeal withing the 30 day deadline and other programs. »
(pagina 8)

« Each police officer is supposed to conduct 20 to 25 interviews per day according to police guidelines⁵². This entails very brief interviews which comprise only about two questions per asylum seeker.

¹ Betreffende de asielzoekers die in het kader van de Dublin 11 Verordening naar Griekenland terugkeren.

"All 'Dublin returnees' are automatically detained in the airport. until the necessary adininistrative steps take place. (Normally the airport contacts the Aliens Division and the competent Ministry in order to clarify their status.). This could be avoided as the Greek authorities are informed upon the arrivals, are ready some days before the arrival actually takes place. There are no interpretation facilities in the airport, so the asylum seekers are being informed for their status or interviewed in a language which mast likely do not comprehend.

Furthermore. a guideline notebook is not being given to those asylum seekers returning to Greece under the "Dublin regulation Although there is prevision in article 8 of presidential decree 90/2008, for complete information —in their language— on the asylum procedures, their rights and obligations. no such information is being given, orally or in writing. All 'Dublin returnees' should refer themselves to the Central Aliens Division in order to declare a permanent residence. Those persons who are not able to find an address and declare it to the authorities are particularly disadvantaged because the new presidential decree 90/2008 allows the authorities to presume a silent resignation of their asylum claim. The authorities have furthermore the possibility to interrupt — in these cases— the asylum claim procedure. This legal provision in combination to the inability of the Greek authorities to provide immediate shelter facilities to "Dublin returnees' clearly deviate from the proper implementation of the reception standards.

Dublin returnees are usually only asked to write down a few lines in their own languages about the reason(s,) for their flight to Greece. There is usually no interview no interpretation available at the airport. Some asylum seekers 101(1 us that they were not even asked to write down anything. Generally, there does not seem to be nearly enough information let alone in the mother tongues of the asylum seekers about the procedure, the possibilities for accomodation and support and for legal counselling.

First instance decision are standardised, one-page, copy-pasted forms which are issued only in Greek. Country of Origin Information is not collected and used by the first instance. The decisions do not contain any reference to individual asylum cases, and generally state that the asylum seeker migrated for economic reasons and lacks valid grounds for refugee status.

In 2008 the recognition rate of the first instance was 0.05 percent.

However, the Appeals Board was abolished by presidential decree 81/09 which entered into force on July 20th 2009⁶². This means that asylum seekers (Dublin returnees) whose claims have been rejected by the first instance can now only turn to the Greek Council of State which was hitherto the third instance asylum authority. The CoS does not review the substance of asylum claims, it can only annul first instance decisions⁶⁴. Additionally the procedure before the CoS takes many years, requires legal support by a lawyer and is very costly. This means that in the future the vast majority of asylum seekers might not have the substance of their claims examined and could be unable to afford an appeal to the CoS against the negative first instance decision.”

(pagina 13- 14, <http://www.unhcr.org/refwor1d/docid/4a93fbbf2.html>)

2.1.3

De verzoekende partij heeft tijdens zijn 10 dagen opsluiting in Griekenland NIEMAND gezien buiten bewakers.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt in de bestreden beslissing heeft hij aldaar geen dokter, geen begeleider/sociale assistent gezien.

Er werd hem geen enkele mogelijkheid geven om asiel aan te vragen.

Er werd zelfs geen tolk voorzien die kon uitleggen wat er met de verzoekende partij aan het gebeuren was.

Het is overduidelijk dat er in Griekenland tot op heden een groot verschil is tussen wat men theoretisch via wetten en andere regelgeving op poten zou willen zetten en wat de praktijk eigenlijk is.

Hij verzoekt dan ook aan de Belgische Staat om zich op de humanitaire clausule te steun en zijn asielaanvraag in overweging te nemen (artikel 15 van de Dublin II Verordening).

Het uitvoeren van de genomen beslissing vormt dan ook een schending van artikel 3 en 13 van het E.V.R.M.
(...)”

2.2. De verwerende partij laat gelden dat verzoekers kritiek, die erop berust dat de situatie in Griekenland ‘nog steeds niet is verbeterd’, feitelijke grondslag mist. Verwerende partij wijst erop dat het verkrijgen van bijkomende individuele garanties niet wordt voorzien door de Dublin II-verordening. Tevens merkt verwerende partij op dat Griekenland zich de voorbije maanden niet enkel heeft beperkt tot het omzetten van de richtlijnen, maar ook de nodige praktische maatregelen genomen heeft om te garanderen dat deze regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein. Verwerende partij geeft vervolgens een reeks voorbeelden van de genomen maatregelen. Verwerende partij wijst er ook op dat verzoekers vage beweringen dat hij geen asielaanvraag zal kunnen indienen, hem geen bescherming zal worden geboden en geen opvang wordt voorzien, volledig weerlegd worden door de formele bevestiging door de Griekse autoriteiten.

Verwerende partij wijst er in haar verweernota ook op dat Griekenland overeenkomstig de Dublin II-verordening de verplichting heeft om verzoeker over te nemen dat België niet anders kan dan ervan uitgaan dat de Europese instellingen de nodige garanties bieden tot naleving van de regelgeving. Ten

overvloede stelt verwerende partij dat er niet kan worden verwacht van een lidstaat dat deze de toepassing van de Europese reglementering door een andere lidstaat evalueert. Het komt enkel aan het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens toe Griekenland te “veroordelen”. Verzoekers mening dat zijn rechten in Griekenland zullen worden geschonden, is louter hypothetisch. Hij dient zijn rechten in Griekenland uit te putten en indien hij er onregelmatig zou worden behandeld of zijn asielaanvraag niet zou worden behandeld - wat geenszins vaststaat-, dient hij zich tot de bevoegde autoriteiten te wenden. Bovendien wijst de verwerende partij erop dat noch het Hof van Justitie noch het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een algemeen overdrachtverbod heeft opgelegd. De verwerende partij wijst er tevens op dat uit artikel 3, lid 2 van de Dublin II-verordening geenszins de verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische autoriteiten om de asielaanvraag van verzoeker zelf te behandelen, doch dat dit artikel enkel in deze mogelijkheid voorziet. De verwerende partij stelt dat in casu de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

2.3. In de repliekmemoirie volhardt verzoeker in zijn argumentatie zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een asielaanvraag indiende in het Belgische Rijk op 11 maart 2009. De verwerende partij is verplicht om op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet aan de hand van de criteria vastgesteld door de Dublin II-verordening na te gaan welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Uit het Eurodacverslag van 11 maart 2009 blijkt dat er in Griekenland reeds vingerafdrukken werden genomen van verzoeker op 6 december 2008. Op basis hiervan richtte de Belgische Staat een overnameverzoek tot Griekenland op grond van artikel 10 van de Dublin II-verordening.

Artikel 18.7 van de Dublin II-verordening bepaalt dat *“het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”* Dit voormelde artikel bepaalt aldus de gevolgen van het zonder reactie laten verstrijken van de termijnen bij een overnameverzoek. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt onomstotelijk dat Griekenland de wettelijke termijn liet verstrijken aangaande het overnameverzoek van de Belgische autoriteiten van 16 september 2009. Op 17 november 2009 bracht de verwerende partij de Griekse autoriteiten dan ook terecht op de hoogte van het feit dat Griekenland de verantwoordelijke lidstaat is, voor wat de behandeling betreft van de asielaanvraag van verzoeker op grond van artikel 10 in samenhang met artikel 18.7 van de Europese Verordening 343/2003. De bestreden beslissing is in hoofdzaak op deze elementen gebaseerd en dit vormt dan ook het determinerend motief. Verzoeker betwist niet dat deze vaststellingen niet correct zouden zijn gebeurd of niet op juiste feiten zou steunen. Een schending van artikel 18.7 van de Dublin II-verordening wordt niet aangetoond.

Uit de uiteenzetting van verzoeker blijkt dat zelfs al is Griekenland een volwaardig lid van de Europese Unie, hij de mening is toegedaan dat er in Griekenland een probleem is met betrekking tot de vluchtelingen- en beschermingsprocedures. Hij voert aan dat de Richtlijnen weliswaar in de eigen wetgeving werden omgezet, maar dat dit in de praktijk niet is gebeurd en er geen effectief gewaarborgde bescherming is zoals die wordt opgelegd door de Verdragen. Hij voert aan dat er geen enkele garantie is dat hij een asielaanvraag zal kunnen indienen wanneer hij naar Griekenland wordt gerepatriëerd, noch dat deze aanvraag correct zal worden behandeld, meer in het bijzonder, dat er geen effectief rechtsmiddel voorhanden is, geen garantie van de aanwezigheid van een tolk en geen mogelijkheid om tijdig beroep te kunnen doen op rechtsbijstand of om beroep aan te tekenen tegen een eventuele negatieve beslissing. Gelet op de opsomming van verzoeker van de artikelen 3, §2 en 18, §7 van de Europese Verordening 343/2003, kan uit het middel worden afgeleid dat verzoeker aanvoert dat de Belgische Staat gebruik had moeten maken van een aantal uitzonderingsregels die werden voorzien in de Dublin II-verordening en op grond hiervan zichzelf bevoegd had dienen te verklaren, gelet op de uiteenzetting van verzoeker dat hij in Griekenland geen asielaanvraag zal kunnen indienen of deze niet correct zal verlopen.

Artikel 3, lid 2 van de Dublin II-verordening bepaalt wat volgt:

“In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.”

Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 3, lid 2 van de Dublin II-verordening in geen enkele verplichting voorziet, doch slechts vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds kan behandelen, zelfs indien ze hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische staat vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid en dit ongeacht allerhande aanbevelingen die door derden worden gedaan. De verwerende partij heeft bij de beoordeling hiervan een ruime appreciatiebevoegdheid. Deze bepaling laat individuele vluchtelingen in geen geval toe zelf te kiezen voor het land waar zij hun asielverzoek behandeld wensen te zien.

De Raad benadrukt anderzijds dat hij zich niet in de plaats mag stellen van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde bij de toetsing van de beoordeling welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag en of er redenen voor handen zijn om gebruik te maken van artikel 3, lid 2 van de Dublin II-verordening. De Raad kan bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent zeer uitvoerig. De bestreden beslissing gaat zowel in op de verklaringen die verzoeker zelf aflegde tijdens het Dublininterview op 25 maart 2009 als op het schrijven van verzoekers raadsman dat werd overgemaakt op 9 april 2009 en waarin wordt gevraagd om toepassing te maken van artikel 3, lid 2 en artikel 15 van de Dublin II-verordening.

Verzoeker voert aan dat hij tijdens zijn tien dagen opsluiting in Griekenland niemand heeft gezien dan alleen bewakers, dat hij, in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt in de bestreden beslissing, geen dokter, geen begeleider/sociale assistent gezien heeft, dat hem geen mogelijkheid gegeven werd om asiel aan te vragen en dat er zelfs geen tolk voorzien was die kon uitleggen wat er met hem aan het gebeuren was. Verzoeker betoogt dat hieruit overduidelijk blijkt dat er in Griekenland tot op heden een groot verschil is tussen wat men theoretisch via wetten en andere regelgeving “op poten” zou willen zetten en wat de praktijk is. Verzoeker vraagt opnieuw aan de Belgische staat om zich op de humanitaire clausule te steunen en zijn asielaanvraag in overweging te nemen (artikel 15 van de Dublin II-verordening).

De Raad verwijst naar hetgeen verzoeker heeft verklaard in het Dublininterview aangaande zijn verblijf in Griekenland. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de vraag *‘Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?’* antwoordde dat het de *“keuze van de smokkelaar”* was. Bij het verloop van de reisweg verklaarde verzoeker vanuit Ismir met een bootje te hebben gereisd, waarbij hij werd aangehouden door de politie in de buurt van Mytilini (Griekenland). Hij verklaarde vervolgens dat zijn vingerafdrukken en een foto werden genomen en dat hij een bevel kreeg om binnen de maand het grondgebied te verlaten. Vervolgens is hij verder gereisd met de boot en in Athene heeft hij één maand in een pension verbleven vanwaar hij het vliegtuig nam naar Parijs om zo door te reizen naar België. Verzoekers raadsman nuanceerde in haar schrijven dat verzoeker nadat de boot werd onderschept op zee, door Griekse grensbewakers naar een ziekenhuis werd gebracht en aldaar werd onderzocht gedurende een halve namiddag waarna hij naar een gesloten centrum werd gebracht, waar hij werd geregistreerd en na 10 dagen vrijgelaten met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aangaande zijn asielaanvraag in Griekenland verklaarde verzoeker middels schrijven van zijn advocaat het volgende:

“ Tijdens zijn 10 dagen vasthouding in Griekenland werd verzoeker geregistreerd. Hij heeft toen de naam Sharif als alias opgegeven. Daarnaast heeft hij gezegd dat hij 17 jaar oud was.

De reden is omdat verzoeker niet in Griekenland wou blijven omdat hij ervan op de hoogte was gebracht dat hij Griekenland geen kans heeft om enige bescherming te bekomen. Bovendien worden minderjarigen minder lang opgesloten dan meerderjarigen, vandaar dat hij 17 jaar heeft opgegeven.

Dit is echter niet zo. (...) Verzoeker probeert zijn Taskara uit Afghanistan te bekomen en zal deze dan ook onmiddellijk aan uw diensten voorleggen om zijn identiteit te bewijzen.

Toen verzoeker werd vastgehouden was er geen tolk aanwezig. De Griekse autoriteiten probeerden zich verstaanbaar te maken in het gebrekkig Engels. Van de andere mensen die werden opgenomen op het zelfde moment van verzoeker konden enkel wat Engels en zij vertaalden voor verzoeker. Er werd geen enkele uitleg gegeven omtrent enige mogelijkheid tot aanvraag van asiel of de asielprocedure. “

Ongeacht deze verklaring en het relaas dat verzoeker aanbrengt in zijn verzoekschrift brengt hij geen enkel begin van bewijs aan dat hij persoonlijk niet de kans zal krijgen een asielaanvraag in te dienen bij een overname door Griekenland. De Raad stelt vast dat uit de voormelde verklaring nergens blijkt dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Griekenland een tevergeefse poging ondernam om een asielaanvraag in te dienen. Verzoeker stelt enerzijds wel dat hij niet de nodige uitleg heeft verkregen maar zegt tegelijkertijd dat hij nooit een asielaanvraag heeft willen indienen in Griekenland en dat het de keuze was van de mensensmokkelaar om in België een asielaanvraag in te dienen. Verzoeker steunt zich dus uitsluitend op algemene rapporten doch toont niet aan dat hij persoonlijk niet de kans gekregen heeft en zal krijgen een asielaanvraag in te dienen bij een overname door Griekenland. De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij argumenteert in haar motivering dat verzoeker “ *geenszins aannemelijk (kan) maken dat zijn asielaanvraag in Griekenland niet zal worden behandeld of dat hij in algemeen zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. We merken op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor bij onze diensten geen melding maakte van een slechte behandeling door de Griekse instanties of van een onwil om een eventuele asielaanvraag te registreren.*”

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het Dublininterview wel verklaarde dat hij tien dagen in de gevangenis zat, echter zonder melding te maken van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verklaart enerzijds geen dokter, geen begeleider/sociale assistent of tolk te hebben gezien, doch anderzijds verklaart hij, nadat hij werd onderschept op zijn bootje, naar een ziekenhuis werd gebracht waar hij gedurende een halve dag verbleef en werd onderzocht, dat Griekse autoriteiten zich in het Engels probeerden verstaanbaar te maken en dat andere mensen het Engels voor hem vertaalden. Verzoeker geeft zelf aan geen asielaanvraag te hebben willen indienen of een tolk zou hebben gevraagd teneinde een asielaanvraag te kunnen indienen. Verwerende partij concludeerde terecht dat verzoeker niet aangaf op onmenselijk wijze te zijn behandeld. Bovendien dient erop te worden gewezen dat verzoeker niet in het bezit was van de nodige binnenkomstdocumenten, zodat hem terecht een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. De Raad kan bijgevolg niet anders dan vaststellen dat verzoekers argumenten hypothetisch zijn. Verwerende partij heeft op zeer uitgebreide wijze geantwoord en motiveert:

“Wat betreft de vraag van de betrokkene en zijn advocaat om toepassing te maken van artikels 3(2) en 15 van Verordening 3433/2003, kan het volgende worden gesteld. België is volgens artikel 3(2) niet verplicht om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die Europa voor ogen heeft. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door Verordening 343/2003 voorzien omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening en omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie- Verdrag hebben onderschreven de rechten van de mens te respecteren en ze tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. De Griekse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van de betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. De verzoeker kan dus geenszins aannemelijk maken dat hij in Griekenland geen asielaanvraag kan of zal kunnen indienen.

Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève ondertekende, waardoor de betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze

bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd (RVV, nr. 21.514, 16.01.2009).

Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van Verordening (EG) 343/2003 blijkt uit informatie, meegedeeld door de Griekse autoriteiten, dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld (in de zeldzame gevallen dat deze verblijfstermijn werd overschreden was dit te wijten aan de slechte kwaliteit van de vingerafdrukken waardoor een nieuwe afname van de digitale afdrukken nodig was en deze moesten worden voorgelegd aan de Directie van Criminele Onderzoeken om grondig te worden onderzocht en te worden ingegeven in de Eurodac-gegevensbank in toepassing van Verordening 343/2003).

Elke asielzoeker ontvangt een "roze kaart", die o.a. toegang geeft tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk, samengesteld uit artsen en verplegers, alsook psychologen en assistenten voor het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid en voor de verbetering van de levensomstandigheden. In centra waar geen psychologen en sociale assistenten zijn worden alle problemen behandeld door het personeel van de centra voor geestelijke gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. Ambtenaren en wetenschappelijk personeel van de bevoegde prefecturen, alsook leden van ngo's als "Artsen zonder Grenzen", "Dokters van de Wereld", "Intervention Médicale" enz. zijn dagelijks aanwezig in de centra om alle problemen te behandelen en de levensomstandigheden te verbeteren. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden omwille van het loutere feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend.

Het in de lidstaten verschillende percentage van vreemdelingen, aan wie een beschermingsstatus wordt verleend, toont niet aan dat de Griekse autoriteiten de internationale, Europese en nationale wetgeving niet of incorrect zouden toepassen. Elke asielaanvraag dient immers individueel onderzocht te worden en het erkenningspercentage is uiteraard afhankelijk van het feit of de vreemdelingen die een aanvraag indienen ook aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden voldoen (RVV, nr. 14.711, 31.07.2008). Door zijn geografische ligging wordt Griekenland geconfronteerd met een grote hoeveelheid asielaanvragen. Veel asielzoekers beschouwen Griekenland ook als een "transitland" en verlaten het vaak zonder de beslissing inzake een ingediende asielaanvraag af te wachten.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikelen 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de administratieve beslissingen waarbij het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

Griekenland wijst geen asielzoekers terug naar het land van herkomst zolang de asielprocedure hangende is. Ook staat vast dat ook na de verwerping van het asielverzoek vreemdelingen niet worden teruggezonden naar landen waarvan men meent dat hun leven of vrijheid er in gevaar is. Het EHRM stelt in haar arrest (zaak KRS. versus het Verenigd Koninkrijk dd. 02.12.2008) dat Griekenland momenteel geen asielzoekers overdraagt aan Afghanistan, zodat betrokkene niet het risico loopt om zonder behandeling van de asielaanvraag naar het land van herkomst te worden teruggewezen. Het EHRM stelt verder ook dat asielzoekers in alle gevallen het recht hebben om beroep in te stellen tegen elke beslissing van uitwijzing en het recht op toegang tot de procedure voor het EHRM om voorlopige maatregelen te bekomen in toepassing van artikel 39 van de Verordening. Het Hof oordeelt dan ook dat het terugzenden naar Griekenland in toepassing van de Verordening op zich geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. De Vreemdelingenkamer-nevenvestiging van 's-Gravenhage te Zwolle (Nederland) verwijst naar het arrest van het EHRM van 02.12.2008 en oordeelt bij vonnis van 20.04.2009 dat niet wordt aannemelijk gemaakt dat Griekenland zijn verdragsverplichtingen niet nakomt.

Ook de Noorse Kamer voor Beroep voor Immigratie oordeelde dat het over het algemeen passend is om asielzoekers naar Griekenland terug te zenden. Deze analyse gebeurde na nieuwe uitgebreide en diepgaande informatie van onder meer de aanbevelingen van UNHCR van april 2008, het Rapport van de Europese Raad van februari 2009 en het bezoek van de Noorse Kamer voor Beroep voor Immigratie zelf aan Griekenland in februari 2009. Geen enkele lidstaat van de Europese Unie past bij dossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is, systematisch de soevereiniteitsclausule toe.

Afgaande op bovenvermelde argumenten kan de betrokkene geenszins aannemelijk maken dat zijn asielaanvraag in Griekenland niet zal worden behandeld of dat hij in algemeen zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. We merken op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor bij onze diensten geen melding maakte van een slechte behandeling door de Griekse instanties of van een onwil om een eventuele asielaanvraag te registreren.

Gezien al deze elementen is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van de artikels 3(2) of 15 van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003. De betrokkene dient het grondgebied van het Rijk verlaten en zich aan te bieden bij de bevoegde Griekse autoriteiten."

Verzoeker weerlegt geen van deze motieven doch beperkt zich tot een loutere herhaling van wat hij reeds middels schrijven van zijn advocaat bij zijn aanvraag had meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de conclusie van verweerder kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wat betreft de verwijzingen naar de vele algemene standpunten en rapporten van verscheidene mensenrechtenorganisaties, benadrukt de Raad dat een rapport of een aanbeveling een algemene situatie betreft, zodat niet zonder meer kan worden gesteld dat elke asielzoeker in Griekenland een onmenselijke behandeling wacht.

Verweerder benadrukt terecht dat Griekenland een volwaardige lidstaat is van de Europese Unie, die de verschillende Richtlijnen ter zake heeft omgezet in nationaal recht. Hieruit volgt dat er dient te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *"The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives"*) en dat indien de Griekse overheden alsnog in de praktijk in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen die gegarandeerd worden door de richtlijnen hoe dan ook via gerechtelijke weg kan afgedwongen worden (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *"Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill- treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such."*). Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat. Verwerende partij stelt dat het EHRM heeft geoordeeld dat het terugzenden naar Griekenland in toepassing van de Verordening op zich geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Er werd dan ook noch door het Hof van Justitie, noch door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een algemeen overdrachtverbod opgelegd.

De Raad concludeert dan ook dat verzoeker geen enkel argument in concreto aanbrengt dat aantoont dat in zijne hoofde er geen mogelijkheid is om een asielaanvraag in te dienen en deze correct behandeld te zien in Griekenland. Gelet op de bovenstaande uiteenzetting kan vastgesteld worden dat de verwerende partij terecht en op redelijke wijze oordeelde dat er *"geen concrete basis is om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art.3§2 of art 15 van de verordening"*. Dienaangaande kan worden opgemerkt dat verwerende partij de mogelijkheid voorzien in artikel 3, §2 van de Europese Dublin II-verordening heeft betrokken bij de beoordeling van de verantwoordelijke staat voor de behandeling van de asielaanvraag. Artikel 3, §2 van de Verordening 343/2003 schept op zich geen andere verplichtingen in hoofde van verwerende partij. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de redenen waarom de verweerder geen beroep wenst te doen op de soevereiniteitsclausule zoals opgenomen in artikel 3, § 2 van de Verordening 343/2003 laat niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden is. Daar waar verzoeker ten slotte nog opwerpt: *"hij verzoekt*

dan ook aan de Belgische Staat om zich op de humanitaire clause te steunen en zijn asielaanvraag in overweging te nemen (artikel 15 van de Dublin II Verordening)” wijst de Raad erop dat verwerende partij bevoegd is om te oordelen over een dergelijk verzoek en het gelet op zijn annulatiebevoegdheid niet aan de Raad toekomt om over dit verzoek te gaan oordelen in de plaats van verwerende partij.

In de mate verzoeker bedoelt dat verwerende partij op grond van de door hem aangeduide situatie zoals deze in de praktijk bestaat in Griekenland, artikel 15 van de Verordening 343/2003 heeft geschonden door de humanitaire clause niet toe te passen, wijst de Raad erop dat verzoeker geenszins aantoont dat hij valt onder één van de in artikel 15 van de Verordening 343/2003 bedoelde situaties en dat hij evenmin aantoont dat de Griekse autoriteiten een verzoek zouden hebben gericht tot de bevoegde Belgische diensten om de asielaanvraag van verzoeker op basis van humanitaire redenen in België te behandelen, zoals vereist door artikel 15 van de Verordening 343/2003.

Verwerende partij is niet op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie gekomen dat er geen redenen voorhanden zijn om toepassing te maken van de artikels 3, §2 of 15 van de Dublin II-verordening. Een schending van deze artikelen wordt dan ook niet aangetoond.

Een schending van artikel 3 van het EVRM toont verzoeker evenmin aan, daar voor een schending van artikel 3 van het EVRM verzoeker immers moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Het is aan verzoeker die dergelijk risico aanvoert om zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering, een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling of een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden, volstaat niet om van een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen spreken.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de bewering dat een overdracht naar Griekenland artikel 3 van het EVRM schendt en verwijst hiervoor naar verschillende rapporten en naar zijn tien dagen durende opsluiting in Griekenland waar hij niemand heeft gezien, met uitzondering van bewakers, en geen kans kreeg om asiel aan te vragen. Dienaangaande verwijst de Raad enerzijds naar hetgeen hiervoor reeds werd vermeld, met name dat een rapport of een aanbeveling een algemene situatie betreft, zodat niet zonder meer kan worden gesteld dat verzoeker in Griekenland een onmenselijke behandeling wacht en dat verzoeker verklaarde dat hij nooit de bedoeling had in Griekenland een asielaanvraag in te dienen en blijkens zijn verklaring medisch werd onderzocht. De Raad stelt wederom vast, dat verwerende partij terecht concludeerde dat verzoeker geen melding maakte van een slechte behandeling door de Griekse instanties of van een onwil om een eventuele asielaanvraag te registreren.

Verzoeker brengt geen enkel concreet, op zijn persoonlijke situatie betrokken feit aan en toont hiermee niet aan dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM verzuimt verzoeker in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt, zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepaling onontvankelijk is.

Verzoeker heeft niet aangetoond dat de verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij die niet correct heeft aangetoond en dat zij op grond daarvan niet kennelijk redelijk tot haar besluit is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan bijgevolg evenmin worden aangenomen.

Het eerst middel is ongegrond.

2.5. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna verkort EVRM), van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33, (1) van de Conventie van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna verkort Conventie van Genève) en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984.

Als toelichting bij het tweede middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“(…)

2.2.1. De verzoekende partij is afkomstig uit Afghanistan. Op heden is er een oorlog aan de gang in Afghanistan. Dagelijks staan er berichten in de pers over nieuwe aanslagen of andere gewelddaden die aldaar plaats vinden. Internationale troepenmachten sturen voortdurend nieuwe en meer manschappen naar daar. Dit zal uiteraard zijn redenen hebben, nl. de veiligheids situatie kan aldaar niet gegarandeerd worden, noch voor de militaire noch voor de gewone burgers.

2.2.2. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, repatrieert Griekenland weldegelijk vluchtelingen naar hun land van herkomst.

Dit wordt uitdrukkelijk weerlegd door de heren Alekos Anastasiou en Spyros Koulocheris van de Greek Council for Refugees:

“Officially there is not a risk of refoulement yet reportedly and unofficially there have been cases which indicate that the opposite is true. (please see attached links) RETURN OF ASYLUM-SEEKERS TO GREECE UNDER 771E “DUBLIN REGULATION” (stuk 2)

Dit wordt eveneens geïllustreerd door concrete gevallen beschreven door de heer Spyros Koulocheris van de Greek Council for Refugees (stuk 3).

Het feit dat Griekenland lid is van de Raad van Europa en de internationale wetgeving zou opgezet hebben in nationale wetgeving, stelt de Belgische autoriteiten er niet van vrij om een onderzoek te doen naar de risico's van schending van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM oordeelde in de zaak T.I.c / Verenigd Koninkrijk (07/02/2000):

« La Cour estime en l'espèce, le refoulement indirect vers un pays intermédiaire qui se trouve être également un Etat contractant n'a aucune incidence sur la responsabilité du Royaume-Uni, qui doit veiller à ne pas exposer le requérant à un traitement contraire à l'article 3 de la Convention par sa décision d'expulser. Dans ce contexte, le Royaume-Uni ne peut pas non plus s'appuyer d'office sur le système établi par la Convention de Dublin pour attribuer, au sein des pays européens, la responsabilité de statuer sur les demandes d'asile.² »

De Griekse autoriteiten heeft in casu geen garanties gegeven dat de verzoekende partij een asielprocedure kan indienen en indien hij dit kan, of deze zal worden behandeld. De verwerende partij steunt zich op het impliciete akkoord overeenkomstig artikel 18 (7) van de Dublin II Verordening.

Volgens de verwerende partij is dit niet nodig gezien deze garanties impliciet in de Dublin II Verordening vervat zitten. De verwerende partij is steeds verplicht om na te gaan of een repatriëring van een persoon naar gelijk welk land een schending van artikel 3 E.V.R.M. kan tot gevolg hebben.

Er dient ook verwezen te worden naar een interim measure die door het EHRM is toegekend op 22 januari 2009 in een zogenaamde Dublin / Griekenland - zaak (Ali Mohamed tegen Frankrijk. nr. 44989/08) waarbij een Somaliër werd teruggezonden naar Turkije door Griekenland en Turkije heeft deze persoon teruggestuurd naar Somalië.

Ook in het Rapport van Thomas Hammarberg wordt het risico van “refoulement” duidelijk aangekaart onder de titel “refoulement en chaîne”³.

2.2.3.

Het internationaal recht omvat een fundamenteel principe van non-refoulement. Dit principe verhindert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel

² Het Hof acht hier de indirecte terugzending naar een tussenkomend land, dat eveneens een contracterend land is, geen enkel gevolg heeft op de verantwoordelijkheid van het Verenigd Koninkrijk, dat erop moet toezien dat de verzoeker niet wordt blootgesteld aan een behandeling die in tegenstelling is met artikel 3 van de Conventie, door haar beslissing uit te wijzen. In deze context, mag het Verenigd Koninkrijk ook niet ambtshalve steunen op het systeem dat de Conventie van Dublin heeft opgezet om, binnen de Europese landen, de verantwoordelijkheid om uitspraak te doen over asielaanvragen, toe te kennen.

³ Report by Thomas Hammarberg, Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit

principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

De oorlog in Afghanistan is nog steeds aan de gang.

Een overdracht aan Griekenland, in casu met impliciet akkoord van Griekenland, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M.

Bovendien lijkt de toekomst verontrustend:

“Greek Government’s “Six-point plan “for the war against immigrants in the Aegean, Article of Deputy Foreign Minister Valinakis in the Athens daily ‘Kathimerini “.

Een overdracht aan Griekenland van de verzoekende partij, vormt een schending van het non refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M. en van artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het Statuut van Vluchtelingen van 28 Juli 1951 en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984;”

2.6. In zoverre verzoeker opnieuw verwijst naar het risico dat hij geen voldoende toegang had of zou hebben tot de asielprocedure in Griekenland volstaat het te verwijzen naar hetgeen onder de bespreking van het eerste middel werd uiteengezet.

Waar verzoeker verwijst naar de oorlogssituatie in Afghanistan en naar het feit dat er dagelijks aanslagen, of gewelddaden plaatsvinden en dat de internationale troepenmachten voortdurend nieuwe en meer manschappen sturen omdat de veiligheid niet kan worden gegarandeerd, noch voor de militaire noch voor de gewone burgers, wijst de Raad er opnieuw op dat voor een schending van artikel 3 van het EVRM verzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Het is aan verzoeker die dergelijk risico aanvoert om zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering, een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling of een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden, volstaat niet om van een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen spreken.

De Raad wijst erop dat de beslissing ertoe leidt dat verzoeker in het kader van de Dublin II-overeenkomst wordt overgedragen aan Griekenland alwaar hij een asielaanvraag kan indienen. Er is dus geen sprake van een repatriëring naar Afghanistan. Uit het eerste middel is reeds afdoende uiteengezet dat verwerende partij terecht heeft geconcludeerd dat verzoeker onvoldoende aantoonde dat hij in Griekenland geen asielaanvraag zou kunnen indienen. Indien verzoeker van mening is dat zijn leven een gevaar loopt in Afghanistan kan hij in Griekenland een asielaanvraag indienen en zal Griekenland onderzoeken of er in hoofde van verzoeker een ernstige vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat.

Waar verzoeker verwijst naar het risico op refoulement wijst de Raad erop dat verzoekers vingerafdrukken reeds werden genomen in Griekenland en dat hij niet naar zijn land van herkomst werd teruggestuurd. Verzoeker werd enkel in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten, hetgeen te verklaren is door het feit dat verzoeker niet over de vereiste binnenkomstdocumenten beschikte noch een asielaanvraag wenste in te dienen. Wat de zaak nr. 44989/08 van het EHRM betreft, wijst de Raad er op dat verzoeker niet aantoonde dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt. De verwijzing van verzoeker naar enkele uitzonderlijke gevallen waar blijkbaar wel sprake was van refoulement tonen niet aan dat verzoeker hetzelfde lot wacht bij een repatriëring naar Griekenland. De bestreden beslissing heeft derhalve niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde.

Verzoeker wijst op het feit dat hoewel Griekenland lid is van de Raad van Europa en de internationale wetgeving zou omgezet hebben in nationale wetgeving, de Belgische autoriteiten er niet van vrij stelt om een onderzoek te doen naar de risico's van schending van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Verzoeker wijst erop dat de Griekse autoriteiten geen garanties hebben gegeven dat hij een asielpprocedure kan indienen en stelt dat verwerende partij ondanks dat deze van mening is dat de garanties die impliciet in de Dublin II-verordening vervat zitten, steeds verplicht is om na te gaan of een

repatriëring van een persoon naar gelijk welk land een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg kan hebben.

Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat verwerende partij op uitvoerige wijze is nagegaan of verzoeker bij een overname door Griekenland voldoende garanties heeft dat hij een asielaanvraag zal kunnen indienen, zal worden bijgestaan door een tolk, sociale assistenten en zal worden opgevangen in menswaardige omstandigheden. Verwerende partij verduidelijkt dat de richtlijn 2003/9/EG, de richtlijn 2004/83/EG en de richtlijn 2005/85/EG in het Griekse recht zijn omgezet. Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *"The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives"*) en dat indien de Griekse overheden alsnog in de praktijk in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen die gegarandeerd worden door de richtlijnen hoe dan ook via gerechtelijke weg kan worden afgedwongen (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *"Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill- treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such."*). Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat. Verwerende partij heeft daarnaast het nodige onderzoek gevoerd met betrekking tot de situatie in concreto en deze uitvoerig beschreven. In het eerste middel werd reeds geconcludeerd dat er geen schending is van artikel 3 van het EVRM in de zin dat hij geen voldoende toegang had of zou hebben tot de asielprocedure in Griekenland.

De Griekse autoriteiten hebben hun wetgeving aangepast en verzoeker toont in concreto niet aan dat er nog enig risico op terugdrijving bestaat zonder behandeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker toont evenmin aan dat zijn dossier vergelijkbaar is met de zaak gekend onder nummer 44989/08 van het EHRM of met het citaat in het verzoekschrift van het rapport Hammarberg. Integendeel verzoekers vingerafdrukken werden op 6 december 2008 genomen in Griekenland. Verzoeker heeft verklaard na een medische controle te zijn opgesloten gedurende tien dagen en vervolgens een bevel te hebben gekregen om het grondgebied verlaten. De Raad stelt vast dat verzoeker echter niet werd teruggedreven naar zijn land van herkomst, daar hij zelf verklaart dat hij Griekenland vrijwillig heeft verlaten en via een mensensmokkelaar in België is terecht gekomen. Niettegenstaande verzoeker reeds in Griekenland is geweest en zijn vingerafdrukken werden genomen, werd hij dus niet naar zijn land van herkomst teruggestuurd. Gelet op het voorgaande kan evenmin een schending van het non-refoulementsbeginsel vervat in artikel 33 van de Conventie van Genève of van artikel 3 van het Anti-Folterverdrag vastgesteld worden. Verzoeker weerlegt niet het boven geciteerde motief in de bestreden beslissing en toont niet aan dat hij persoonlijk een risico loopt om gerepatriëerd te worden naar zijn land van herkomst. Evenmin toont verzoeker aan dat er geen effectieve procedurele waarborgen voorhanden zijn voor de beoordeling van zijn asielaanvraag.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 33 van de Conventie van Genève en van artikel 3 van het Anti-Folterverdrag kan niet worden aangenomen. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing het non-refoulement beginsel zou schenden.

Het tweede middel is ongegrond.

2.7. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 van het EVRM juncto artikel 3 van het EVRM en van de zorgvuldigheidsplicht.

Als toelichting bij het middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"(...)

2.3.1. Door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is de Griekse Staat veroordeeld op 12 juni 2009 met betrekking tot de opsluiting van asielzoekers (arrest van 11 juni 2009, S.D. c. Grèce, [http\(...\)](http://...))

Het is belangrijk vast te stellen dat het EHRM zich steunt op de nationale en internationale rapporten zoals ook door de verzoekende partij in huidige procedure worden aangehaald. Dat het EHRM stelt dat de Griekse autoriteiten niet in staat zijn om voldoende informatie te geven om de inhoud van de aangehaalde rapporten te weerleggen.

Indien de verzoekende partij naar Griekenland wordt teruggestuurd, dan blijkt duidelijk uit de rapporten van nationale en internationale Organisatie dat verschillende opvangfaciliteiten in Griekenland niet volstaan om menswaardige situatie te garanderen.

Ook door de heer Alekos Anastasiou, van de Greek Council for Refugees, wordt de erbarmelijke opvangsituatie bevestigd 4(stuk 2).⁴

Daarnaast zijn de detentiecentra in Griekenland onmenselijk en de omstandigheden van de aanhoudingen menonwaardig.

Het detentiecentrum waar de verzoekende partij is vastgehouden op een eiland in Griekenland dat bestond uit containers, is te vergelijken met het detentiecentrum op Lesbos, Mitilini ni. Pagani.

«Ce lieu de détention a été sévèrement critiqué à plusieurs reprises par la Comité de prévention de la torture du Conseil de l'Europe (CPT): "40. The infrastructure of the Mytilini Special Facility for Irregular Migrants had not changed since the previous CPT visit in 2007. The facility consisted of five large warehouses for juveniles and women, respectively: another warehouse was in use as storage. Of the four prefabricated stand-alone units, which in 2007 had been presented to the CPT's delegation as designated accommodation for women and children, one was being used by staff and the remaining units accommodated detainees with infectious diseases.

At the time of the 2008 visit, there were 720 detained migrants in the facility for a capacity of approximately 300. By consequence, the detention conditions were abominable, with, for instance, more than 100 persons sharing two toilets and detainees having to share mattresses or sleep directly on the floor.

Clearly, under such conditions. Any attempt to maintain basic hygienic standards and, more generally, to offer acceptable social and medical care, is bound to fail. In fact, leaking toilet and shower facilities, pool' ventilation, general squalor and in absence of daily outdoor exercise turn the conditions in the Mytiline Special Facility for Irregular Migrants into a health hazard for staff and detainees alike, and call for immediate emergency measures. The CPT recommends that the Greek authorities take immediate steps to provide appropriate living conditions in the Mytilini Special Facility for Irregular Migrants, in the light of the above remarks.¹⁶

Après notamment la diffusion d'images vidéo décrivant les conditions de détention au centre de Pagani (...) de nombreuses instances en ont demandé la fermeture immédiate.

⁴ Betreffende de opvangsituatie:

"Regarding the section which mentions the reception conditions, the Greek text writes that "the filling of an asylum application "synepagetai" has as a consequence (or translated freely results in) rights for the alien, like for example protection from deportation until the final judgment of his/her asylum claim, access to housing, employment, education, medical and pharmaceutical care etc. In reality however and as stated below the basic "right" to housing cannot really be exercised as their great shortage of available places which do not only leave single men to their own devices but place at great risk families with children as the waiting period for an available place has extended from an average wait of 2-4 months to a period of 3- to five months. The right to education is also ensured, yet the last year the pertinent authorities for issuing the work permit have started declining to issue them utilizing a clause in a law which apparently states that a permit will only be issued if the job cannot be taken by a Greek unemployed person. Provided that for the unskilled positions there are always unskilled Greeks unemployed a work permit is denied. Education and medical care is also granted but access to them is not really free of obstacles. They can be overcome in most of the cases but the point is that people at times have to struggle for obtaining them."...

"3. Are there enough places provided by the state? Where are in this regard the biggest problems at the moment. According to the Presidential Decree 220 by which the minimum reception directive is transposed, all Asylum Seekers are entitled to housing accommodation provided they ask for it. At the moment the capacity of the centers in Greece does not exceed 900 spots, while at the same time the first half of 2008 out of 11.905 asylum requests 1.258 came from Afghans and 1371 from Iraqis. Obviously the "demand" overwhelmingly exceeds the 'supply'. The capacity of the centers is full and at least in the last 3 - 4 months there is no immediate housing arrangement available. Average time for placement in a centre is approximately 2-3 months. The biggest problem at the moment pertains to approximately 50 families who are on a waiting list for a place in a reception centre with the minimum time of wait for placement being approximately 2 months."

Le 23 août, HRW publiait le communiqué dénonçant particulièrement la présence d'un grand nombre de mineurs dans ce camp: "Human Rights Watch said that the use of detention for unaccompanied children shows the failure of Greece to fulfill its responsibilities toward these children.

Local sources said that up to 150 unaccompanied immigrant children ages 12 to 17 started a hunger strike on August 18, 2009, 10 demand their release from the overcrowded and dirty conditions in a detention centre in Mitilini, the island's capital. They resumed eating on August 21. On August 20 and 22, police released around 120 children to open accommodation centers, putting additional pressure on these facilities, some of which already run beyond their capacity. Several dozen, possibly more than 100, unaccompanied children remain in detention. The detention center has space for 300 detainees, but holds more than double that number.[2]

Le 28 août le HCR publiait le communiqué suivant: The United Nations refugee agency said it was shocked by the conditions at a detention facility on the Greek island of Lesbos which was overcrowded and holding 200 unaccompanied children.

Staff from the UN High Commissioner for Refugees (UNHCR) visited the detention centre at Pagani, built to hold between 250 and 300 people. earlier this week (...).

"They were shocked at the conditions in the facility, where more than 850 people are held including 200 unaccompanied children, mostly from Afghanistan, (...)

UNHCR described the condition of the centre as "unacceptable." he stated adding that one room houses over 150 women and 50 babies, many suffering from illness related to the cramped and unsanitary conditions of the centre.

Le 23 octobre le HCR se rendait à nouveau à Pagani et demandait cette fois-ci la fermeture du camp " A UNHCR delegation has called for a crowded migrant detention centre on the Greek is/and of Lesbos to be closed after visiting the facility with a senior government official;

More than 700 men, women and children are packed into the Pagani centre, which lack space and adequate hygiene and sanitation facilities to cope with, such a large number of people, many of whom might be asylum seekers and thus of concern to the UN refugee agency.

'Freedom, freedom, freedom,' the detainees chanted as Deputy Citizens' Protection Minister Spyros Vougiatis and the UNHCR delegation, led by Giorgos Tsaropoulos, visited the facility on Thursday.

Both men condemned the poor conditions, which included about 200 women and children living in one ward with just two toilets and one shower. They saw damp mattresses soiled by water leaking from the toilets.

Deputy Minister Vougiatis, visiting Pagani during his first week in office, apologized to the detainees. who are mainly from Afghanistan and Somalia. "What I have seen today is a human tragedy, with conditions in which no human being should be kept", he said. 6

Conditions de détention constitutives d'un traitement inhumain et dégradant.

Selon la CEDH "(...) pour tomber sous le coup de l'article 3 de la Convention, un mauvais traitement doit atteindre un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime» (45 S.D. c Grèce CEDH requête n° 5354 1/07 — 11/06/2009)

« (...) L'article 3 impose à l'Etat de s'assurer que tout prisonnier est détenu dans des conditions qui sont compatibles avec le respect de la dignité humaine, que les modalités d'exécution de la mesure ne soumettent pas l'intéressé à une détresse ou à une épreuve d'une intensité qui excède le niveau inévitable de souffrance inhérent à la détention et que, eu égard aux exigences pratiques de l'emprisonnement, la santé et le bien être du prisonnier sont assurés de manière adéquate. » § 47 idem.

En cas de surpopulation carcérale : La Cour relève que lorsqu'elle a été confrontée à des cas de surpopulation flagrante, elle a jugé que cet élément, à lui seul, pouvait suffire pour conclure à la violation de l'article 3 de la convention. En règle générale, étaient concernés les cas de figures ou l'espace

⁶ UNHCR delegation visits detention centre 011 Greek island, urges closure, 23 October 2009

personnel accordé çà un requérant était inférieur à 3 m2. » (129 Sikorski c Pologne CEDH requête n° 17599/05 —22/10/2009)»

2.3.2.

Reeds in 2008 werd de slechte opvangsituatie door het UNHCR aangekaart UNCHR position on the return of asylum seekers to Greece under the 'Dublin Regularation ', dd. 15 april 2008 Dit standpunt van het UNCHR is tot op heden actueel en werd herhaald in de brief aan Minister Turtelboom van 2 april 2009.

"Tenslotte zijn de omstandigheden waarin asielzoekers worden opgevangen bepalend opdat redelijkerwijs van hen kan worden verondersteld om de uitkomst betreffende hun asielverzoeken in Griekenland af te wachten. De opvang van asielzoekers is echter nog steeds ontoereikend en onvoldoende. Bijgevolg zijn veel asielzoekers, inclusief families dakloos en kunnen zij geen toegang krijgen tot minimale hulpverlening en passende doorverwijzingsmechanismen."

Naar analogie met de oorlogssituatie in Afghanistan zijn de beslissing van de Italiaanse Raad van State, dd. februari 2009, waarbij de repatriëring van Afghanen naar Griekenland geschorst werd op basis van het standpunt van het UNHCR van april 2008, relevant.

« Conseil d'état Italien suspend le transfert en Grèce de trois demandeurs asile afghans (18/02/09). Le Conseil d'état dans une ordonnance prise le 3 février dernier a suspendu le transfert en Grèce aux sens de la « règlement Dublin » de trois demandeurs asile afghans. Les juges ont motivé la décision à la lumière des « dommages irréparables » qu'ils pourraient encourir tels que rapportés dans le position paper", du UNCHR du 15 avril 2008. »<http://www.programmaintegra.it/modules/news/article.php?storyid=3804>

De Commissioner Thomas Hammarberg haalt ook deze problematiek aan in zijn rapport van 4 februari 2009. De situatie is sedert dien nog niet veranderd.

Recentelijk werd dit erbarmelijke situatie voor de opvang van asielzoekers bevestigd in een persartikel: La Grèce fait face à un afflux de migrants clandestins qui tentent de rejoindre l'Europe occidentale. Des milliers de personnes squattent des conditions très précaires. La police arrête les clandestins, mais les rares centres de rétention débordent et les expulsions sont délicates à mener. La police grecque rêve donc de récupérer des terrains désaffectés pour construire de nouveaux centres, ce qui ne fait généralement pas le bonheur des riverains." (Ta nea. Grèce : des centres de rétention pour faire face à l'afflux des migrants du 13 mai 2009, <http://balkans.courriers.info/article8.html>.)

Dit wordt ook opnieuw bevestigd in het rapport van het Rode Kruis- Caritas Oostenrijk:

« According to our interview partners there are in total about 700 — 1000 accommodation places for asylum seekers in Greece. About 300-330 of these are entirely funded by the the greek government at the Hellenic Red Cross Lavrio Refugee Reception Center (HRCVLRRC). The remaining facilities are operated by NGOs, mainly with EU funding.

In 2008 about 20.000 asylum applications were lodged in Greece. At the same time there is a backlog of open asylum procedures of about 30.000. From the numbers alone it follows that the vast majority of asylum seekers cannot be accommodated by the Greek government.

Asylum seekers who are not fortunate enough to get accommodated in one of the centres are not accommodated by the Greek government and do not receive any financial assistance by the government to finance private accommodation. Therefore most asylum seekers are forced to share small rooms with friends or relatives, live in abandoned houses, public gardens, parks or in the streets of Athens, or to spend in their nights in so-called 'Afghani hotels"

Dublin returnees are facing the same problems concerning accommodation as other asylum seekers. There is no prioritization of Dublin cases".

(pagina 9 en 10, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4a93fbbf2.htm1>)

Het sturen van de verzoekende partij naar een land, Griekenland, waar hij met zekerheid niet overeenkomstig de Richtlijn 2003/9/EG zal worden opgevangen, vormt in hoofde van België een schending van diezelfde richtlijn, evenals een schending van artikel 3 EVRM, en van het zorgvuldigheidsplicht die rust op de verwerende partij bij het nemen van bestuurlijke beslissingen.

2.3.3.

Zoals reeds uitvoerig hierboven uiteengezet zou het terugsturen van de verzoekende partij naar Griekenland een artikel 3 en 8 E.V.R.M. tot gevolg hebben.

"However, the Court case-law does not exclude that treatment which does not reach the severity of article 3 treatment may nonetheless breach Art/de 8 in its private-life aspect where there are sufficiently adverse effects on physical and moral integrity"

(zie *Costello-Roherts v. the United Kingdom*, judgment of 25 March 1993, Series A no. 247-C, pp. 60-61, § 36).⁷

"75. Any interference with Article 8 rights will infringe the Convention if it does not meet the requirements of paragraph 2 of Article 8. It is therefore necessary to determine whether the interference was "in accordance with the law", motivated by one or more of the legitimate aims set out in that paragraph, and "necessary in a democratic society"

(zie *Nyanzi v. The United Kingdom*, judgement of 8 July 2008)⁸

"47. "Private life" is a broad term not susceptible to exhaustive definition. The Court has already held that elements such as gender identification, name and sexual orientation and sexual life are important elements of the personal sphere protected by Article 8 (see, for example, *Dudgeon v. the United Kingdom*, judgment of 22 October 1981, Series A no. 45, pp. 18-19, § 41; *B. v. France*, judgment of 25 March 1992, Series A no. 232-C, pp. 53-54, § 63; *Burghartz v. Switzerland*, judgment of 22 February 1994, Series A no. 280-B, p. 28, § 24; and *Laskey, Jaggard and Brown v. the United Kingdom*, judgment of 19 February 1997, Reports 1997-L p. 131, 36). Mental health must also be regarded as a crucial part of private life associated with the aspect of moral integrity. Article 8 protects a right to identity and personal development, and the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see, for example, *Burghartz*, cited above, opinion of the Commission, p. 37, § 47, and *Friedl v. Austria*, judgment of 31 January 1995, Series A no. 305-B, p. 20, § 45.).

The preservation of mental stability is in that context an indispensable precondition to effective enjoyment of the right to respect for private life." (zie *Bensad v. The United Kingdom*, judgement of 6 February 2001)⁹

Het UNHCR bepaalt in haar "Handbook on Procedures and criteria for Determining Refugee Status under the 1951 convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", januari 1992:

190. It should be recalled that an applicant for refugee status is normally in a particularly vulnerable situation. He finds himself in an alien environment and may experience serious difficulties, technical and psychological, in submitting his case to the authorities of a foreign country, often in a language not his own. His application should therefore be examined within the framework of specially established procedures by qualified personnel having the necessary knowledge and experience, and an understanding of an applicant's particular difficulties and needs.¹⁰

⁷ Vrije vertaling:

"Niettemin sluit de zaakwet van het Hof niet uit dat behandeling, die de ernst van artikel 3 niet bereikt, behandeling mag echter wel in overtreding zijn van artikel 8 in het aspect privé-leven, waar er voldoende tegenovergestelde effecten zijn op fysieke en morele integriteit" (zie *Costello-Roberts v. Het Verenigd Koninkrijk* vonnis van 25 maart 1993, Serie A no. 247-C, pp. 60-61, §36).

⁸ Vrije vertaling:

"75. Elke bemoeienis met de rechten van artikel 8 zal een overtreding zijn op de Conventie als het niet voldoet aan de vereisten van paragraaf 2 van artikel 8. Het is daarom nodig om te bepalen of de bemoeienis "in overeenstemming was met de wet", gemotiveerd door één of meer van de wettelijke doelstellingen van die paragraaf en "nodig in een democratische maatschappij." (zie *Nyanzi v. liet Verenigd Koninkrijk*, vonnis van 8 juli 2008)

⁹ Vrije vertalen:

"47. "Privé-leven" is een brede term, niet ontvankelijk voor uitputtende definitie. Het Hof heeft reeds gezegd dat elementen zoals geslacht, identificatie, naam en seksuele oriëntatie en seksueel leven belangrijke elementen zijn van de persoonlijke levenssfeer, beschermd door artikel 8 (zie, bijvoorbeeld *Dudgeon v. Het Verenigd Koninkrijk*, vonnis van 22 oktober 1981, Serie A no. 45, pp. 18-19, § 41; 13. v. Frankrijk, vonnis van 25 maart 1992, Serie A no. 232-s, pp. 53-54, § 63; *Burghartz v. Zwitserland*; vonnis van 22 februari 1994, Serie A no. 28043, p. 28, § 24; en *Laskey, Jaggard en Brown v. Het Verenigd Koninkrijk*, vonnis van 19 februari 1997, Rapporten 1997-L p. 131, § 36). Mentale gezondheid moet ook beschouwd worden als een cruciaal deel van het privé-leven, verbonden met het aspect van morele integriteit. Artikel 8 beschermt een recht op identiteit en persoonlijke ontwikkeling en het recht om relaties te vormen en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie, bijvoorbeeld *Burghartz*, hierboven geciteerd; mening van de Commissie, p. 37 § 47 en *Friedl v. Oostenrijk*, vonnis van 31 januari 1995, Serie A no. 305-B, p. 20, § 45). Het behouden van mentale stabiliteit is in die context een onmisbare voorwaarde voor het effectief genieten van het recht op respect voor het privéleven.

¹⁰ Vrije vertaling:

"1Er zou moeten aan herinnert worden dat een iemand die het statuut van vluchteling aanvraagt, zich normaal gezien in een zeer kwetsbare situatie bevindt. Hij bevindt zich in een vreemde omgeving en kan ernstige moeilijkheden ondervinden, technisch zowel als psychologisch, bij het voorleggen van zijn geval aan de autoriteiten van een vreemd land, vaak in een

Gelet op de praktijk in Griekenland ten aanzien van kandidaat vluchtelingen die door vele nationale en internationale organisaties in rapporten wordt weergegeven, is zullen de verzoekende partij in een situatie van extreme onzekerheid komen.

2.8. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM voert verzoeker in zijn derde middel in wezen aan dat de opvang van kandidaat-vluchtelingen in Griekenland te wensen overlaat.

De Raad stelt vast dat verzoeker toen hij gehoord werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op geen enkele wijze heeft aangegeven dat hij Griekenland verlaten heeft omdat zijn opvang er niet gewaarborgd werd en hij behandeld werd op een wijze die strijdig is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verklaarde wel dat hij werd vastgehouden gedurende tien dagen en gaf aan alleen bewakers te hebben gezien, doch hij maakte geen melding van het feit dat dit in mensonwaardige omstandigheden gebeurde. Met het betoog dat verzoeker alsnog uiteenzet in het derde middel toont verzoeker niet met concrete elementen aan dat hij slecht werd behandeld bij zijn aankomst in Griekenland of dat hij slecht zal worden behandeld. Voorts toont hij evenmin aan dat hij bij zijn aankomst in Griekenland een asielaanvraag heeft ingediend of deze intentie had, zodat de bestreden beslissing op goede gronden motiveert dat verzoeker geen specifieke elementen heeft aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Voor het overige beperkt verzoeker zich wederom tot het verwijzen naar algemene documentatie en rapporten. Verzoeker toont echter niet aan dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt als in het arrest van het Europees Hof van 11 juni 2009. De Raad benadrukt dat in dit arrest duidelijk de plaats van opsluiting van de vreemdeling in kwestie werd vastgesteld alsmede de verblijfsduur (punt 49 van het arrest: *“En espèce, la Cour relève que le requérant a été placé au centre de détention de Soufli du 12 mai au 10 juillet 2007. Par la suite il a été transféré au centre de détention pour étrangers de l’Attique (Petrou Rali), où il a été détenu pendant six jours.”*). Het EHRM komt tot de volgende conclusie in punt 53 van het arrest: *“Eu égard à ce qui précède, la Cour estime que les conditions de détention du requérant, en tant que réfugié et demandeur d’asile, combinées à la durée excessive de sa détention et de pareilles conditions, s’analysent en un traitement dégradant”*.

Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer in mensonwaardige omstandigheden zal opgevangen worden in Griekenland, meer bepaald in de *“verschillende opvangfaciliteiten in Griekenland (die) niet volstaan om een menswaardige situatie te garanderen”*, temeer daar in de bestreden beslissing gesteld wordt: *“De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden”*. Verzoeker kan dan prima facie ook niet dienstig stellen dat hij *“met zekerheid niet overeenkomstig de Richtlijn 2003/9/EG zal worden opgevangen”*.

Er moet worden opgemerkt dat uit het feit dat de Griekse autoriteiten slechts een gelimiteerd aantal plaatsen hebben die specifiek voorbehouden zijn voor asielzoekers, niet zonder meer kan worden afgeleid dat verzoeker zal onderworpen worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen. Het is tevens niet betwist dat de richtlijn 2003/9/EG in de Griekse nationale wetgeving is omgezet, zodat verzoeker in Griekenland steeds een aangepaste opvang kan opvragen en waar nodig via gerechtelijke weg kan afdwingen. Het feit op zich, dat er zich in Griekenland – net zoals in België trouwens – op het terrein nog een aantal praktische problemen stellen, verbonden aan de massale en vanzelfsprekend onaangekondigde komst van grote aantallen vreemdelingen, laat niet toe om te besluiten dat er een risico bestaat dat verzoeker in een situatie zal worden gebracht die van die aard is dat er effectief kan gesproken worden van een foltering of een vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker toont aldus niet aan dat de door hem toegelichte tekortkomingen in het Griekse opvangsysteem toelaten, wat hem betreft, te besluiten tot een mogelijk risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Wat het tweede onderdeel van het middel betreft, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker in hoofddeel een louter theoretische beschouwing geeft over artikel 8 van het EVRM. Met de eenvoudige verwijzing naar een arrest van het EHRM van 25 maart 1993 waarin volgens verzoeker ondermeer gesteld wordt: *“However, the Court’s case-law does not exclude that treatment which does not reach the severity of Article 3 treatment may nonetheless breach Article 8 in its private-life aspect where there are sufficiently adverse effects on physical and moral integrity”*, toont verzoeker geen schending aan van

taal die niet de zijne is. Zijn aanvraag moet daarom worden onderzocht in het kader van speciaal opgemaakte procedures, door gekwalificeerd personeel die de nodige kennis en ervaring heeft, en een begrip van de bijzondere moeilijkheden en noden van een vluchteling.

artikel 8 van het EVRM en a fortiori niet van artikel 3 van het EVRM. Bovendien heeft verzoeker ten tijde van zijn verhoor voor de Dienst vreemdelingenzaken nergens melding gemaakt van problemen met zijn mentale gezondheid. Verzoeker citeert tevens uit een arrest (*Bensaïd v. The United Kingdom*, EHRM, 6 februari 2001) doch toont niet aan dat zijn situatie vergelijkbaar is aangezien de betrokkene in dit voormeld arrest van het Europees Hof een 'gevestigde vreemdeling' betreft terwijl verzoeker nooit een verblijfsrecht heeft gekregen.

Ook een eenvoudige verwijzing naar een uitspraak uit het UNHCR "*Handbook on Procedures and criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, januari 1992*", een loutere verwijzing naar de "*praktijk*" in Griekenland en een situatie van "*extreme onzekerheid*" volstaat niet om de Raad toe te laten een schending van artikel 8 van het EVRM vast te stellen.

Verder merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing een inmenging van de overheid zou uitmaken in het privéleven van verzoeker. Verzoeker beschikt immers over geen enkel verblijfsrecht in het Rijk en de bestreden beslissing wijzigt zijn verblijfstoestand niet. Artikel 8 van het EVRM kan ook niet worden beschouwd als een vrijgeleide dat toelaat asiel- en immigratiereglementering naast zich neer te leggen. Uit het feit dat een kandidaat-vluchteling niet weet op welke wijze hij in een ander land zal worden onthaald, kan geenszins een schending van artikel 8 van het EVRM worden afgeleid.

Zelfs indien de bestreden beslissing zou worden beschouwd als een inmenging van de overheid in het privéleven van verzoeker (quod non) dan nog moet worden vastgesteld dat deze 'inmenging' mogelijk is overeenkomstig artikel 8, tweede lid van het EVRM. De tussenkomst van de overheid is immers zowel in artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet als in de bepalingen van de Verordening 343/2003 voorzien en is in een democratische samenleving noodzakelijk met het oog op de bescherming van het economische welzijn van het land en de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen. De Verordening 343/2003 leidt er immers toe dat voor elke asielzoeker duidelijk één land aangeduid wordt dat verantwoordelijk is voor de behandeling van diens asielaanvraag. Op deze wijze wordt voorkomen dat een vreemdeling gelijktijdig of achtereenvolgens asielaanvragen indient die door verschillende landen dienen onderzocht te worden wat tot gevolg zou hebben dat de behandelingstermijn van een asielverzoek zou oplopen waardoor de asielzoekers langer in onzekerheid zouden gelaten worden en waardoor de beschikbare middelen per land ook zouden dienen te worden aangewend ten aanzien van een groter aantal personen, wat de kwaliteit van de opvang en begeleiding in de verschillende landen niet ten goed zou komen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

In het kader van de uiteenzetting van het derde middel stelt verzoeker nog dat ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen dat de Griekse overheden verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielverzoek. Bovendien stelt de Raad vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing uitvoerig is ingegaan op de grieven en verzoeken zoals die zijn uiteengezet in het schrijven van 9 april 2009 door verzoekers raadsman. Verzoeker maakt in het licht van zijn betoog niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding zodat hij dienvolgens een schending van de zorgvuldigheidsplicht geenszins aannemelijk maakt.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN